

Srbije od 2006. i navela da tu-maćenje Ustava treba da je takvo da se njime izbegava kolizija nacionalnih propisa i pravila međunarodnog prava koja obavezuju državu.

Za sudsku kontrolu saglasnosti domaćeg zakonodavstva s međunarodnim obavezama nadležan je Ustavni sud Srbije koji „odlučuje o saglasnosti zakona i drugih opštih akata sa Ustavom, opšteprihvaćenim pravilima međunarodnog prava i potvrđenim međunarodnim ugovorima“ i „saglasnosti potvrđenih međunarodnih ugovora sa Ustavom“ (Ustav Srbije, čl. 167, st. 1, t. 1 i 2). Članom 169 Ustav predviđa mogućnost da se pre stupanja na snagu zakona o ratifikaciji nekog međunarodnog ugovora Ustavni sud izjasni o njegovoj saglasnosti s Ustavom što je korisno da ne bi došlo do situacija u kojima Srbija krši obaveze koje proističu iz nekog ugovora koji je prihvatila.

Ustav Srbije predviđa da će se odredbe o ljudskim i manjinskim pravima tu-maćiti saglasno važećim međunarodnim standardima i praksi međunarodnih institucija koje nadziru njihovo sprovođenje (čl. 18, st. 3), kao i da sudovi sude na osnovu opšteprihvaćenih pravila međunarodnog prava i potvrđenih međunarodnih ugovora (čl. 142). Ipak, u Srbiji još uvek nije usvojena praksa primene međunarodnih ugovora i običaja pred domaćim sudovima.

Bečka konvencija o ugovornom pravu iz 1969. godine, koju je Srbija ratifikovala, jasno navodi da država ugovornica ne može da se poziva na odredbe unutrašnjeg prava da bi opravdala neizvršavanje obaveza koje proističu iz nekog međunarodnog ugovora. To znači da neispunjavanje međunarodne obaveze dovodi do međunarodne odgovornosti države, bez obzira na domaće propise.

2. USTAVNOPRAVNI OKVIR ZA OSTVARIVANJE LJUDSKIH PRAVA U SRBIJI.

1. Ustav Srbije i odredbe o ljudskim pravima, ograničenja i derogacija ljudskih prava.

1.1. Opšte.

Deo II Ustava Srbije, koji je usvojen 2006. godine, odnosi se na ljudska i manjinska prava i slobode. Ljudskim pravima su posvećeni članovi 18–81. Celo ovo poglavlje Ustava podeljeno je na tri podgrupe, prva koja se odnosi na osnovna načela (čl. 18–22), druga grupa se bavi osnovnim ljudskim pravima i slobodama (čl. 23–74), dok su prava nacionalnih manjina nabrojana u trećoj grupi (čl. 75–81).

Ako se analiziraju odredbe Ustava koje štite ljudska prava moglo bi se zaključiti da Ustav Srbije sadrži veliki broj zaštićenih prava, mada su neke odredbe nejasne, kao i da neka prava koja se garantuju međunarodnim ugovorima nisu nabrojana u Ustavu. Tako npr. Ustav ne garantuje pravo na adekvatno stanovanje, ishranu i vodu, kao i čitav niz prava na adekvatan standard života koji je garantovan Međunarodnim paktom o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima. Ustav garantuje ljudska prava shodno međunarodnim standardima, ali ne rešava pitanje rodne ravnopravnosti i ne bavi se na odgovarajući način diskriminacijom žena. Član 21

Ustava zabranjuje diskriminaciju na rodno neutralan način, a ne u skladu sa članom 1 Konvencije o eliminaciji svih oblika diskriminacije žena.

1.2. Ograničenja ljudskih prava.

Ljudska i manjinska prava mogu se ograničiti samo ako to Ustav izričito dopušta i to samo u onoj meri koja je neophodna da bi se u demokratskom društvu zadovoljila svrha zbog koje je ograničenje